

Onze STRIJD

Hét magazine voor Gen-Z

Hoihoi!

Daar zijn we dan, alweer met de tweede editie van Onze STRIJD. De afgelopen twee maanden heeft de redactie weer haar best gedaan om vandaag een leuk én leerzaam magazine uit te brengen. Op de eerste editie op 25 april hebben wij veel positieve reacties mogen ontvangen. Hier zijn wij natuurlijk super blij mee, dank jullie wel! Sinds deze maand hebben wij een Instagram account waar wij zo veel mogelijk met jullie delen, van hoogtepunten van verschillende bijeenkomsten tot een kijkje achter de schermen. Waar wacht je nog op? Volg snel [@onzestrijd_rms!](https://www.instagram.com/onzestrijd_rms/)

In deze editie van Onze STRIJD

In deze tweede editie van Onze STRIJD leggen we uit waarom jongeren van de tweede generatie in de jaren '70 overgingen tot gewelddadige acties, zoals de treinkaping bij De Punt in 1977. Ook kun je een korte terugblik vinden op de herdenking van 45 jaar De Punt. Hierbij hebben wij nooit eerder gepubliceerde foto's toegevoegd van de rouwstoet van de omgekomen gijzelnemers. Ten slotte kun je de Kepala Negara van de RMS beter leren kennen door middel van een uitgebreid interview met KN John Wattilete himself.

"Mijn eerste reis naar Ambon is mijn mooiste herinnering van vroeger. Dat was heel indrukwekkend."

Nieuwe aanwinst!

Hey!

Mijn naam is Eva Metselaar, mijn moeder is van De Fretes uit de wijk Twello. Mijn vader is Nederlands. Ik ben 20 jaar en studeer journalistiek in Utrecht. Ik ben buiten de wijk opgegroeid maar was er wel vaak te vinden. Toch voelde ik mij vaak misplaatst, ik heb een tijd af gevraagd waar ik hoor. Tijdens mijn zoektocht naar mijzelf, mijn cultuur en waar ik voor sta kwam ik afgelopen 25 april Julia's post tegen over Onze STRIJD op Instagram. Hoewel ik nog studeer heb ik al een aardig CV opgebouwd. Ik heb stage gelopen bij ELLE magazine, ik ben adjunct-hoofdredacteur bij De Paduaan, een faculteitsblad, en ondertussen freelance ik via mijn eigen bedrijf MetselaarMedia. Al met al genoeg ervaring om Julia te helpen met redactionele taken en ondertussen mijn eigen zoektocht voort te zetten, waar ik op de eerste rij mag zitten van de RMS en al haar beweegredenen, strijd en meer.

Hopelijk tot snel!

Eva

© Moluks Historisch Museum

Radicalisering van Molukse jongeren in de jaren '70

De rol van de tweede generatie Molukkers in Nederland ten aanzien van de RMS, werd eind jaren '50 en in de jaren '60 steeds groter. Met name Molukse jongeren namen steeds vaker zelf initiatief door bijvoorbeeld politieke jongerenorganisaties op te richten. Op die manier werd de stem van de tweede generatie steeds meer verspreid en gehoord. In de jaren '70 eisten jongeren van de tweede generatie de aandacht op door middel van radicale, gewelddadige acties.

Frustratie en ontevredenheid

Vooral jongeren binnen de Perseketaan Pemuda Kristen Maluku (PPKM), de kerkelijke jongerenorganisatie, werden ongeduldig. Ze vonden dat het beleid van de eerste generatie niet voor genoeg vooruitgang zorgde en wilden daarom zelf actief worden binnen de RMS-politiek.

In de jaren '70 radicaliseerde een deel van de Molukse jongeren. Hun gedrag en gedachten werden steeds extremer waarbij zij uiteindelijk overgingen tot gewelddadige acties. Dit had vele oorzaken.

Eén van die oorzaken was dat Molukkers definitief in Nederland moesten verblijven, terwijl de Nederlandse overheid beloofd had dat hun verblijf in Nederland tijdelijk zou zijn. Hierover ontstond veel frustratie binnen de Molukse gemeenschap in Nederland. Molukkers voelden zich niet alleen daarom bedonderd

door de Nederlandse overheid. De Molukse KNIL-militairen mochten na de opheffing van de deelstaat Oost-Indonesië niet terugkeren naar Ambon en de overige eilanden op de Molukken (zie voor meer uitleg "De geschiedenis in vogelvlucht" in de eerste editie van Onze STRIJD). Dit mocht niet omdat de onafhankelijkheid van de RMS op 25 april 1950 uit was geroepen en Nederland en Indonesië bang waren dat de militairen dan mee zouden gaan vechten in de oorlog tussen de RMS en Indonesië. De militairen kwamen daarom op bevel van de Nederlandse legerleiding naar Nederland. Bij aankomst werden zij direct ontslagen uit militaire dienst. Ook dit zorgde dus nog steeds voor veel frustratie bij de tweede generatie.

Soumokil & Manusama

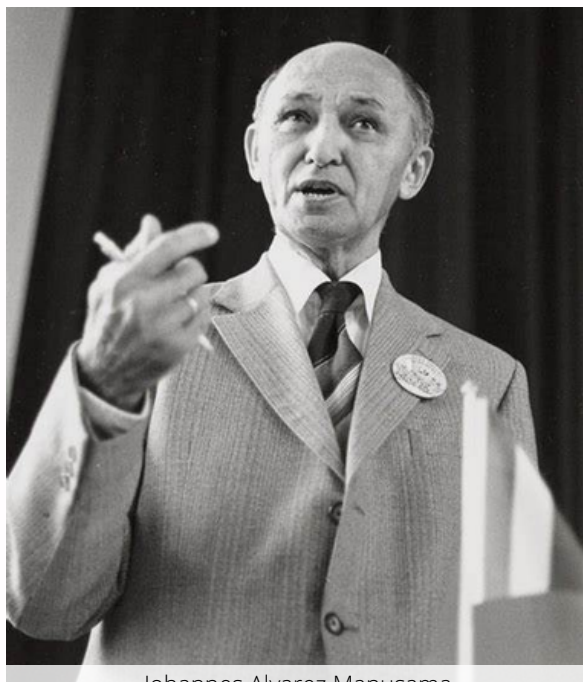
In 1963 wordt Christiaan Robbert Steven Soumokil op Ceram gearresteerd door Indonesische troepen. Soumokil was de tweede

president van de RMS en leider van het verzet tegen de Indonesische bezetter. Het verzet van de RMS op Ceram bleef bestaan tot in 1964 de laatste RMS-strijders werden gearresteerd. Soumokil werd in datzelfde jaar op Java ter dood veroordeeld en in 1966 vermoord. Het einde van het RMS-verzet op de Molukken had als resultaat dat de kern van de RMS-strijd zich op dat moment naar Nederland verplaatste.

Christiaan Robbert Steven Soumokil

Na de dood van Soumokil werd in Nederland een RMS-regering in ballingschap gevormd, onder leiding van opvolgend RMS-president Johannes Alvarez Manusama. Voor de meerderheid van de Molukkers in Nederland was Soumokil een held waarop geen kritiek

Johannes Alvarez Manusama

geleverd mocht of überhaupt kon worden. Daarentegen vonden veel Molukkers in Nederland dat onder leiding van Manusama te weinig vooruitgang werd geboekt en dat het beleid van de RMS-regering in ballingschap niet werkte. Daarnaast hadden zij behoefte aan wraak voor de moord op president Soumokil. Dit heeft voor de Molukse jongeren ook een belangrijke rol gespeeld in het overgaan tot acties met geweld.

Radicale acties

In 1966 uitten Molukse jongeren van de tweede generatie hun ontevredenheid en frustraties in een poging tot brandstichting in de Indonesische ambassade in Den Haag. Hiermee was de radicalisering van Molukse jongeren een feit. De twaalf jongeren die deze actie hebben uitgevoerd werden opgepakt en werden door de Molukse gemeenschap als helden beschouwd.

Jongeren riepen andere Molukse jongeren op om zich niet te laten leiden door wat wel of niet mocht volgens de Nederlandse wetten, maar zelf het initiatief te nemen en desnoods zelfs geweld te gebruiken. De groep geradicaliseerde jongeren groeide en veel andere acties volgden, die gewelddadiger waren en verder gingen dan de poging tot brandstichting in de Indonesische ambassade in Den Haag.

Vier jaar na de brandstichting in de Indonesische ambassade in Den Haag, volgde op 31 augustus 1970 een overval op de ambtswoning van de Indonesische ambassadeur in Wassenaar. Weer vijf jaar later, op 2 december 1975, kaapte een groep van zeven Molukse jongeren uit Bovensmilde een intercitytrein bij Wijster. Aanleiding voor deze treinkaping waren de hoogopgelopen spanningen tussen de Molukse RMS-aanhangers en de Nederlandse politiek. Twee Nederlandse politici noemden de RMS namelijk een illusie, een droombeeld. Ook riep een professor de Nederlandse media op om geen aandacht te besteden aan het RMS-jubileum op 25 april.

Op 4 december 1975, twee dagen na de treinkaping in Wijster, overvielen zeven Molukse jongeren het Indonesische consulaat (een officiële vertegenwoordiging van Indonesië in Nederland) in Amsterdam. Ze gijzelden medewerkers en bezoekers van twee reisbureaus en een Indonesische school, die ook in het gebouw gevestigd waren. Bij de gijzeling valt één dode. Deze medewerker van het consulaat sprong uit het raam en overleed later aan zijn verwondingen. De overval was een steunactie voor de Molukse jongeren die twee dagen eerder een trein in Wijster hadden gekaapt en op dat moment nog reizigers gijzelden. Op 19 december gaven de zeven Molukse overvallers zich over.

Anderhalf jaar later, op 23 mei 1977, volgde een tweede treinkaping. Acht Molukse jongeren kaaptten een trein bij het dorpje De Punt. Op dezelfde dag gijzelden vier andere Molukse jongeren uit Bovensmilde de kinderen en onderwijzers van een lagere school in hun dorp. Aanleiding voor deze acties waren de resultaten van de acties in Wijster en Amsterdam. De Nederlandse overheid had in de ogen van de Molukse jongeren namelijk te weinig actie ondernomen om aan de wensen van de Molukse gemeenschap tegemoet te komen en bij te dragen aan de bevrijding van de RMS. Ook de uitspraak "Ieder volk heeft recht op onafhankelijkheid", die koningin Juliana op 25 november 1975 deed tijdens de onafhankelijkheidsoverdracht aan Suriname, zette de Molukse jongeren aan tot een nieuwe gewelddadige actie. De eisen van de

gijzelnemers waren vrijlating van alle Molukkers die in Nederland om politieke redenen gevangen zaten en stopzetting van de Nederlandse steun aan de Indonesische regering. Na drie dagen worden meerdere kinderen in Bovensmilde vanwege ziekte vrijgelaten. De volgende dag lieten de gijzelnemers alle kinderen en één onderwijzer vrij omdat de Nederlandse regering hen beloofd had dan een vrije aftocht te geven. De gijzelnemers hielden dus nog wel een aantal onderwijzers in gijzeling. Een vrije aftocht zou betekenen dat de gijzelnemers mochten vertrekken naar een plek die zij zelf mochten kiezen, zonder gearresteerd te worden. Omdat de Nederlandse regering eerst de bestemming van de Molukkers te weten wilde komen, kregen de gijzelnemers deze vrije aftocht niet. Hierdoor voelden zij zich natuurlijk erg bedrogen. Dit zorgde ervoor dat de Molukse jongeren alleen nog maar langer vol wilden houden totdat de Nederlandse regering meer mee zou werken. Nadat alle onderhandelingen volledig vastliepen door de vastberadenheid van de Molukse gijzelnemers, ging de Nederlandse regering over tot actie. Op 11 juni zette zij militaire pantservoertuigen in om de school over te nemen en mariniers en straaljagers om de Molukse gijzelnemers te overmeesteren. Hierbij kwamen zes Molukkers en twee gijzelaars om het leven.

Na de treinkaping bij De Punt volgden nog meer radicale acties, met als laatste de overval op het provinciehuis in Assen door drie Molukse jongens op 13 maart 1978.

© NRC Handelsblad

Herdenking 45 jaar De Punt - 11 juni

'Geen Overwinning Zonder Strijd' was de slogan voor de 45e herdenking van De Punt op 11 juni 2022. Zoals altijd gehouden in de wijk Bovensmilde in de stichting Molo Oekoe. Bij het monument Lawa Mena Hau Lala vond de herdenkingsceremonie plaats die georganiseerd was door Het Regionaal Comité. Zij bestaat uit vertegenwoordigers van zes Molukse woonwijken uit de provincies Drenthe, Friesland en Groningen.

Tijdens de herdenkingsceremonie kwamen wij als volk bij elkaar om de zes slachtoffers van De Punt te herdenken. Door de slogan 'Geen Overwinning Zonder Strijd' te gebruiken legt het comité nadruk op de moeilijke strijd die voor ons ligt voor een vrij en onafhankelijk Republiek Maluku Selatan.

De aandacht lag in het avonddeel dan ook op de jongere generatie, wij dus, om in actie te komen. Om met alles wat jij kan iets te kunnen betekenen voor de RMS. 'Het avondprogramma richt zich op de jongere generaties die het vuur van de vrijheidssrijd brandende moeten houden en waar mogelijk verder moeten aanwakken', schrijft de Pemerintah op haar site.

© Pemerintah RMS

In het avonddeel gingen mensen met elkaar in gesprek door middel van panels. Eén daarvan ging over de rechtszaak De Punt, uitgelegd door de nabestaanden Otjep Hully en Marco Papilaja. De conclusie bleef helaas negatief voor onze gemeenschap. De nabestaanden gingen in hoger beroep nadat de rechtbank oordeelde dat de Nederlandse staat niet aansprakelijk was voor de dood van twee gijzelnemers, Max Papilaja en Hansina Uktolseja. De nabestaanden hadden de Nederlandse staat hier namelijk voor aangeklaagd en eisten een schadevergoeding. Ze kiezen er niet voor om eventuele vervolgstappen te nemen, zoals naar de Hoge Raad of het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stappen. Papilaja vertelt dat zij een second opinion hebben gehaald bij een ander advocatenbureau en dat deze het sterk afraadde. Hoewel er nu een einde is gekomen aan de rechtszaak, is er geen einde aan de strijd voor erkenning. Erkenning dat er onnodig veel geweld is gepleegd en erkenning waarom de kaping in eerste instantie plaatsvond.

"Geen overwinning zonder strijd"

Tijdens het avondprogramma kwam ook stafid Jeugdzaken Regina Parinussa aan het woord om de jongeren die aanwezig waren aan te sporen te blijven strijden. Meerdere jongeren kwamen in de avond aan het woord om te praten over hoe zij hun roots hebben gevonden of nog aan het zoeken waren. Een avond vol inspiratie voor de jongere generatie om alle talenten die zij hebben, in te zetten voor de strijd. Zo waren er jongeren die hun verhaal vertelde via poëzie of muziek, maar ook via fotografie en meer. Kijk wat je wél kan doen, waar jouw talenten liggen en strijd mee.

© Pemerintah RMS

Strijd voor een vrij Maluku waar wij onze vlag mogen tonen, openlijk trots mogen zijn op onze Molukse cultuur en geschiedenis en een vrije mening mogen hebben. Daarom roept het Regionaal Comité de jongere generaties op, jij en ik, om niet aan de kant te blijven staan maar dus, jouw talenten in te zetten.

Uitvaart omgekomen gijzelnemers De Punt

De zes Molukse gijzelnemers die omkwamen bij de treinkaping bij De Punt werden begraven in Assen. Op onderstaande foto's is te zien hoe de rouwstoet vanuit de Molukse wijk vertrekt naar de begraafplaats in Assen. Het Molukse volk toont haar respect.

Korte anekdote

De gemeenschap in Capelle aan den IJssel wilde tourbussen huren om naar de begrafenis in Assen te gaan. Geen enkele busonderneming werkte hieraan mee. Busondernemingen keurden de Molukse gijzelingsactie af en werkten de Molukse gemeenschap daarom tegen. Ook andere Molukse wijken kregen hiermee te maken. Capelle aan den IJssel heeft toen een dertigtal 9-persoonsbusjes kunnen huren. De busjes reden samen met personenauto's in een stoet richting Assen.

Interview met John Wattilete

Voor de tweede editie van Onze STRIJD interviewen wij de 67-jarige John Wattilete, Kepala Negara (president) van de RMS-regering in ballingschap sinds april 2010. Wattilete is geboren in het Gelderse dorpje Bemmelen. Daarmee is hij de eerste Kepala Negara van de RMS die geboren is in Nederland. Wattilete heeft een Molukse vader, afkomstig uit het dorp Airlouw (Ambon) en een Nederlandse moeder. Naast het presidentschap runt Wattilete zijn eigen advocatenkantoor in Amsterdam.

Hoe combineert u het presidentschap met uw werkzaamheden op uw advocatenkantoor?

"Omdat ik zelfstandig ondernemer ben, kan ik makkelijk mijn eigen uren indelen. Dat is een groot voordeel. Nu ben ik formeel ook nog eens gepensioneerd, dus ik besteed echt het merendeel van de tijd aan de grote zaak, dus aan de RMS. Twee dagen in de week doe ik dan nog wat lopende kantoorzaken. Met de regering vergaderen we eens in de week of in de twee weken, soms via zoom, meestal fysiek. Andere dagen heb ik gereserveerd om mij bezig te houden met de invulling van het programma van de RMS-regering en natuurlijk zijn wij ook aanwezig bij verschillende bijeenkomsten die tussendoor plaatsvinden."

© Reformatorisch Dagblad

"Het bestrijden van onrecht, op alle vlakken, heb ik altijd al willen doen."

Wat vindt u het leukst aan uw functie als Kepala Negara?

"De verantwoordelijkheid die je draagt voor het uitzetten van de strategieën van de regering, dus van het politieke programma. Het leukste daarin vind ik dat ik door mijn functie echt zelf richting kan geven aan de strategie. Natuurlijk gebeurt het bepalen van de strategieën wel altijd in goed overleg, maar soms moet je als KN uiteindelijk beslissingen nemen."

Wat vindt u minder leuk aan uw functie als Kepala Negara?

"Dat het enorm tijdrovend, intensief is en gepaard gaat met een zekere druk. Veel van mijn 'vrije tijd' gaat op aan de invulling van de RMS- strijd. Ook een groot gedeelte van mijn werktijd is altijd opgegaan aan RMS-zaken. De meeste mensen die zich inzetten voor de RMS hebben ernaast een baan. Daarom ben ik vaak buiten werktijd, in het weekend of in de avond, weg of aan het vergaderen. Verder is de druk ook vaak hoog doordat veel mensen snel resultaat willen zien, maar dat is een stuk makkelijker gezegd dan gedaan. Als wij bijvoorbeeld iets voor elkaar willen krijgen op Maluku zelf, dan zijn de mogelijkheden al heel beperkt omdat de mensen daar onder zware onderdrukking leven. Toch blijf ik ook op dat gebied hoopvol. Ten slotte zijn er natuurlijk veel verschillende meningen en zal er altijd kritiek zijn, maar dat is juist goed. Mijn functie als KN (Kepala Negara) kost dus veel tijd en energie, en is best stressvol. Dat is soms minder leuk."

Wattilete vertelt dat hij regelmatig naar het nationaal archief gaat in Den Haag om nieuwe kennis op te doen over het verleden. "Ik ga er dan vaak in de ochtend heen tot twee of drie uur 's middags om stukken te lezen die ik dan van tevoren opvraag. Dat vind ik heel interessant. Ik leer er steeds ook heel veel van." In Nederlandse Kamerstukken las hij bijvoorbeeld terug dat Nederland zich zeker realiseerde dat Indonesië Maluku niet mocht bezetten en onderdrukken, maar zij zich stilhield om Nieuw-Guinea te behouden.

Moluks woonoord Klein Baal, te Haalderen

Wattiletes vader werd na zijn overkomst naar Nederland geplaatst op kamp Klein Baal. Wattilete is zelf net buiten Klein Baal geboren. Wel heeft hij veel meegekregen van het leven in het barakkenkamp. "We kwamen heel veel op het kamp. Het was echt een samenleving met een hele sterke verbondenheid. Allemaal mensen met dezelfde achtergrond, dezelfde geschiedenis. Zeker voor grote gezinnen waren de barakken alleen echt niet geschikt voor zo'n lange periode. Toch wilden veel mensen niet verhuizen naar de Molukse wijken toen die mogelijkheid er was. Dit zou het idee van een tijdelijk verblijf in Nederland namelijk definitief wegnemen."

Hoeveel heeft u in uw opvoeding meegekregen van de situatie op de Molukken en de waarde van de RMS?

"De RMS was deel van mijn opvoeding. Mijn vader heeft er veel over verteld. De eerste generatie was altijd bezig met politiek, met de RMS. De RMS was gespreksonderwerp nummer één. Daarnaast werd vaak gepraat over het leven hier in Nederland en de (on)mogelijkheid om terug te keren naar familie en het dorp op Maluku. Als je jong bent hoor je dat natuurlijk allemaal en krijg je dat automatisch mee."

Samen met zijn ouders verhuisde Wattilete naar de Molukse wijk in Bemmelen. Hij zat toen nog op de basisschool. Toen hij wat ouder was, werd hij lid van de wijkraad, die ook een doorgeefluik vormde voor de RMS-regering. Wattilete vertelt hier veel te hebben geleerd over de gang van zaken rondom de RMS en de Molukse gemeenschap in Nederland, bijvoorbeeld door gesprekken met de gemeente, maar ook van de verhalen van de ouderen. Vanaf toen is hij actief betrokken geraakt bij de RMS. Ten slotte zegt hij in die periode ook heel veel geleerd te hebben van de eerste generatie: "hoe standvastig de ouderen waren en hoe ze zonder dat ze de taal allemaal goed beheersten, wel heel goed hun standpunt konden uitdragen."

Hoe heeft u de stap gemaakt naar het presidentschap?

"Toen ik 36 jaar oud was, ben ik actief geworden in de groep Collectief '91. Dat was een groep met jongeren van mijn leeftijd. Wij probeerden de vele andere (politieke) organisaties bij elkaar te brengen door met de organisaties in gesprek te gaan, maar ook door debatten te organiseren. We hebben ook veel gesproken met politiek leiders van al die organisaties, bijvoorbeeld met oud-president ir. Manusama. Vanuit Collectief '91 heb ik met veel mensen en organisaties kennis gemaakt en daardoor ook weer erg veel geleerd. We deden dat als groep vrijwillig, dus we deden dat op onze eigen kosten. We reisden het land rond en spraken met alle mensen die bij de politiek betrokken waren. Toen kwamen we er wel achter dat het allemaal wat minder makkelijk is dan we dachten, want wij waren toen, ook richting Manusama, heel kritisch. Onder andere vanwege de activiteiten van Collectief '91 werd ik uiteindelijk door Manusama gevraagd om staflid te worden van de RMS-regering. Hierbij was ik inzetbaar waar nodig, maar vooral moest ik vanuit mijn leeftijdsgroep bekijken wat er moest gebeuren. Nadat Manusama aftrad als Kepala Negara, ging Wattilete verder onder opvolgend KN Frans Tutuhaturunewa. Toen ook hij wilde aftreden, kwam hij bij mij uit. Als zittend KN kies je namelijk je opvolger. We kijken momenteel naar opties om deze keuze niet alleen bij de zittend KN te laten, maar dat is allemaal nog in de maak. Naar omstandigheden is het nu niet

anders dan dat de zittend KN zijn opvolger kiest."

© ANP

Als wij Wattilete vragen op welke persoonlijke prestatie hij het meest trots is als Kepala Negara hoeft hij geen seconde na te denken: "Wat ik het mooiste vond, was het tegenhouden van het staatsbezoek van Indonesisch president Yudhoyono in oktober 2010 via een rechtszaak. Ik was toen ook net pas begonnen als KN." Wel benoemt hij direct wat beter had gekund en ontmoeten: "We hebben niet voldoende van dat grote succes geprofiteerd, dat is wel een grote ergernis. Als je de zaak zo in een keer op de kaart zet, ook internationaal gezien, dan moet je er veel meer uithalen."

© ANP

Op welke persoonlijke prestatie bent u het meest trots in het dagelijks leven?

"Dat ik naast het presidentschap ook nog mijn advocatenpraktijk heb kunnen voeren en in dat verband veel voor de maatschappij heb kunnen doen. Ook voor Molukkers natuurlijk, maar ook in het algemeen. Het bestrijden van onrecht op alle vlakken heb ik altijd al willen doen."

"Het liefst ga ik naar een mooie wedstrijd in het Ajax-stadion."

Wat is volgens u het grootste verschil tussen de RMS-strijd toen u zelf als jongere actief was en de strijd nu?

"De eerste generatie was natuurlijk direct betrokken bij de RMS, vanwege haar overkomst naar Nederland, maar ook vanwege haar verlangen om terug te keren naar Maluku. Voor de huidige generatie ligt dat anders, maar in essentie is de strijd niet veranderd. Het gaat er nog steeds om dat wij vinden dat het Molukse volk recht heeft op zelfbeschikking en daarmee dus het recht heeft haar eigen toekomst te kunnen invullen én dat ze moet kunnen profiteren van haar eigen rijkdom. De huidige generaties hebben geen direct eigenbelang meer bij de RMS-strijd omdat zij niet perse zelf willen terugkeren naar Maluku, maar hun solidariteit is heel groot. Als er iets gebeurt op Maluku, dan is de betrokkenheid van deze generaties groot en willen zij een bijdrage leveren."

"De strijd is er eentje van alle generaties"

Wat wil u bereiken in uw tijd als KN van de RMS-regering in ballingschap?

"Dat het Molukse volk zich bewust wordt van haar situatie van armoede en onderdrukking en er een brede beweging komt vanuit Maluku zelf. De grote armoede die op Maluku voorkomt, terwijl Maluku eigenlijk zo rijk is, moet worden bestreden. Daarnaast moet gezorgd worden dat het milieu daar minder wordt vervuild. Kortom een leven voor het volk in vrijheid, welvaart en vrede. Dat is het grote doel van de RMS."

Hoe kunnen jongeren hier een bijdrage aan leveren?

"Door hun betrokkenheid te tonen en kennis op te doen. Een bijdrage leveren aan de strijd voor de vrijheid en welvaart van het Molukse volk kan op veel manieren. Je kunt je bijvoorbeeld ook inzetten voor de Molukse gemeenschap hier in Nederland door actief te worden op lokaal niveau. Of het nou in de stichting is, binnen de kerk of binnen de wijk. Als je ook nog de competentie en wil hebt om meer te doen, dan is het natuurlijk heel mooi als je jongeren probeert voort te lichten, bewust te maken, want het begint met die bewustwording."

Wat is uw favoriete herinnering aan vroeger?

"Mijn eerste reis naar Ambon, die was het meest indrukwekkend. De aankomst, de familie; het was een hele belevenis. Er was toen nog geen elektriciteit, dus we kwamen echt in een duisternis. Je maakt voor het eerst kennis met de familie en dan zie je toch wel die herkenning

en verbondenheid. Ik kon zelf zien en ervaren waar mijn vader is geboren en opgegroeid. Dat is mijn mooiste herinnering."

Wat doet het liefst in uw vrije tijd?

"Voetbal kijken. Het liefst ga ik natuurlijk naar een mooie wedstrijd in het Ajax-stadion."

Om het interview mooi af te sluiten, heeft KN Wattilete een oproep aan alle jongeren: "Probeer zoveel mogelijk kennis van de RMS-strijd en van Maluku in zijn algemeenheid te verzamelen en lever ieder op zijn eigen manier een bijdrage aan de vrijheid en de welvaart van het Molukse volk."

Schrijf je in!

Vond je dit magazine leuk en interessant om te lezen en zou je Onze STRIJD graag om de maand in jouw mailbox willen ontvangen? Schrijf je dan nu in! Je kunt je inschrijven door de QR-code hiernaast te scannen met de camera van je smartphone of door naar de volgende website te gaan: bit.ly/onze-strijd

INSPIREER MOLUKSE JONGEREN DOOR JOUW INITIATIEF OF VERHAAL TE DELEN IN Onze STRIJD!

Heb jij een leuk en goed initiatief georganiseerd en wil je deze graag aankondigen? Dat kan in Onze STRIJD! Stuur een e-mail naar juliawattilete@hotmail.com met informatie en uitleg over jouw initiatief. Laat hierbij ook even je telefoonnummer achter zodat we contact met je op kunnen nemen.

IETS GEMIST IN DEZE EDITIE VAN Onze STRIJD? LET US KNOW!

Ben je nieuwsgierig en wil je graag meer weten over een bepaald onderwerp? Laat het ons weten! Wie weet komt dat onderwerp in de volgende editie van Onze STRIJD aan bod. Je kunt ons mailen via juliawattilete@hotmail.com.

JOIN THE SQUAD!

Kan jij goed stukken schrijven, interviewen, foto's maken of iets anders waarmee je ons kunt helpen bij het samenstellen en uitbrengen van dit magazine? Neem dan contact op via juliawattilete@hotmail.com. Wellicht kunnen we iets voor elkaar betekenen.

WORD DONATEUR EN DRAAG JOUW STEENTJE BIJ!

Ga voor meer informatie naar www.republikmalukuselatan.nl/donateur-woorden

TOT DE VOLGENDE!